

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Austus pühade asjade vastu

Vanem Ulisses Soares
Kaheteistkümne Apostli Kvoorum

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verbrevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Reverence for sacred things is the greatest

Austus pühade asjade vastu soodustab tõelist tänulikkust, laiendab tõelist õnne, valmistab meie meele ette ilmutuse saamiseks ning toob meie ellu suuremat rõõmu.

2. Moosese raamatus rändame Moosesega Hoorebi mäe nõlvadele, kui ta jättis kõrvale oma igapäevased hooled – miski, milleks peaksime kõik valmis olema –, et näha põlevat kibuvitsapõõsast, mis ei põlenud ära. Kui ta lähenes, siis „Jumal hüüdis teda kibuvitsapõõsast ja ütles: „Mooses, Mooses!” Ja tema vastas: „Siin ma olen!” Siis [Jumal] ütles: „... Võta kingad jalast, sest paik, kus sa seisad, on püha maa!” Sügava aupaklikkuse, alandlikkuse ja imestusega eemaldas Mooses oma kingad ning valmistas end ette kuulama Issanda sõna ning kogema Tema püha lähedust.

See püha Jumala ilmumine mäe peal oli aukartust äratav ja austust täis kogemus, mis ühendas Moosese tema jumaliku identiteediga ning oli tegelikult võtmetegur tema muutumisel alandlikust karjasest vägevaks prohvetiks, suunates teda uuele eluteele. Samamoodi võib igaüks meist viia oma jüngeritee kõrgemale vaimse arengu tasemele, muutes aupaklikkuse vooruse meie vaimse olemuse pühaks osaks.

Ingliseelse sõnaaupaklikkus (reverence) ladinakeelne vaste on tuletatud tegusõnast *revereri*, mis tähendab „aukartust tundma”. Evangeeliumi mõttes sisaldab see definitsioon ka sügavat austuse, armastuse ja tänulikkuse tunnet või suhtumist. Selline suhtumine pühadesse asjadesse nende poolt, kellel on kahetsev süda ja sügav pühendumus Jumalale ning Jeesusale Kristusele, aitab neil tunda suuremat rõõmu nende hinges.

Austus pühade asjade vastu on olulise vaimse

manifestation of a vital spiritual quality; it is a by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’rent, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout the scriptures. One instance in the Doctrine and

omaduse suurim ilming. See tuleneb meie seotusest pühadusega ning peegeldab meie armastust Taevase Isa ning meie Päästja Jeesuse Kristuse vastu ning lähedust nendega. See on ka üks hinge kõige õilsam kogemus. See vöorus suunab meie mõtted, südame ning elu Jumala poole. Tegelikult ei ole aupaklikkus ainult vaimsuse osa, vaid on selle põhiolemus – alus, millele vaimsus on ehitatud, mis loob isikliku seose jumalikuga. Seda õpetavad ka meie lapsed, kui nad laulavad: „Kui aupaklik olen, siis tean, saadavad Taeva isa ja Jeesus mind teel.”

Jeesuse Kristuse jüngritena kutsutakse meid viljelema oma elus aupaklikkuse andi, et oleksime avatumad sügavamale suhtlusele Jumala ning Tema Poja Jeesuse Kristusega, tugevdades samal ajal meie vaimset iseloomu. Kui meie südames oleks rohkem selliseid tundeid, siis meie elus oleks kindlasti rohkem rõõmu ja heameelt ning vähem ruumi murele ja kurbusele. Peame meele pidama, et aupaklikkus pühade asjade vastu annab tähenduse paljudele igapäevastele tegevustele ning tugevdab tänutunnet – kutsudes esile imetlust, austust ja armastust kõrgemate ning pühade asjade vastu.

Kahjuks elame maailmas, kus aupaklikkus pühade asjade vastu muutub järjest haruldasemaks. Tegelikult tähistab maailm tähtsusetut, nagu näitab ka pilguheit kõmuajakirjadele, televisiooniprogrammidele ja interneti. Austuse puudumine pühade asjade vastu toob kaasa üha suurema ükskõiksuse hoiakutes ja hoolimatuse käitumises, mis võib kiiresti viia ühe põlvkonna apaatiani ja paisata järgmise põlvkonna viletsusse.

Lugupidamatus võib samuti viia meid eemale sidemetest, mida pakuvad lepingud Jumalaga, ning vähendada meie vastutustunnet jumaliku ees. Seetõttu riskime sellega, et hoolime ainult oma mugavusest, rahuldame oma taltsutamata ihasid ning jõuame lõpuks pühadusetusse olukorda, kus põlgame pühasid asju – isegi Jumalat – ja seeläbi ka oma jumalikku olemust Taevase Isa lastena. Lugupidamatus pühade asjade vastu aitab kaasa vastase eesmärkidele, häirides meie tundlikke ilmutuse kanaleid, mis on meie päevil vaimseks ellujäämiseks väga olulised.

Pühakirjades on pühade asjade austamise tähendus ja tähtsus selgelt esile toodud. Üks koht Õpetuses ja Lepingutes tundub viitavat, et austus

Covenants would seem to indicate that reverence toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto

Taevase Isa ning Tema Poja Jeesuse Kristuse vastu on selestilisse kuningriiki pääsenute oluline voorus.

Kirikuna püüame hoida Isa ja Poega igatpidi ülimalt pühana ning au sees, sealhulgas nende kujutamisel kunstis. Püha Vaimu juhatus on olulise tähtsusega selles, kuidas need kujutised peaksid edasi andma Isa ja Poja pühalikku loomust, iseloomu ja jumalikke omadusi. Peame väga hoolikalt vältima selliste elementide kujutamist, mis võiksid juhtida tähelepanu eemale Taevaselt Isalt ning Tema Pojalt Jeesuselt Kristuselt ja nende õpetustelt. Sinna hulka kuulub ka tehnoloogia täiustatud tööriistade kasutamine, näiteks tehisaru abil sisu ja piltide loomine.

Seda põhimõtet rakendatakse kõikide Kiriku ametlike suhtluskanalite kaudu saadaval olevatele teabeallikatele. Iga õppetund, raamat, käsiraamat ja sõnum on Vaimu juhatusel hoolikalt loodud ja heaks kiidetud, et säilitada Jeesuse Kristuse evangeeliumi pühad voorused, väärtused ning käitumisnormid. Hiljutises sõnumis Kiriku noortele täiskasvanutele õpetas vanem David A. Bednar, et „vaimsuse ja tehnoloogia keerulises ristumiskohas navigeerimiseks peaksid viimse aja pühad alandlikult ja palvemeelselt (1) leidma evangeeliumi põhimõtted, mis võivad juhtida seda, kuidas nad tehisintellekti kasutavad, ja (2) püüdlema siiralt saama Püha Vaimu kaaslust ja vaimset ilmutuse andi”.

Mu armsad vennad ja õed, ükskõik kui arenenud tänapäeva tehnoloogia ka poleks, ei suuda see siiski jäljendada sellist imetlust, aukartust ja vaimustust, mida võib leida Püha Vaimu mõjust sündinud aupaklikkusest. Kristuse järgijatena peame olema ettevaatlikud, et me ei nõrgestaks oma sidet Jumala ning Tema Pojaga tehisaru loodud sisu ning pilte sobimatult kasutades. Me peaksime meeles pidama, et tänapäeva tehnoloogilisele „lihalikule käsivarrele” toetumine on ebapiisav ja lugupidamatu aseaine inspiratsiooni, meeleülendusele ning tunnistusele, mida võib saada ainult Püha Vaimu väe kaudu. Nefi kuulutas: „Oo Issand, ma olen usaldanud sind ja ma usaldan sind igavesti. Ma ei looda lihalikule käsivarrele.”

Ühes teises ilmutuses õpetas prohvet Joseph Smith, et Issandale püstitatud templid peaksid

the Lord should be a place of reverence to Him. Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Ultimately, we can experience this spiritual

olema austuse paigad. Kogu oma teenimistöö vältel on meie kallis prohvet, president Russell M. Nelson, tugevalt rõhutanud meie aupaklikku teenimist pühas templis. Issanda kojas õpetatakse meile Isa ja Poja pühasse lähedusse sisenemise kohta. Minu jaoks on alati olnud õpetlik ning isegi inspireeriv, et templisse sisenedes ja pühadeks talitusteks valmistudes võtame ühe esimese asjana kingad jalast ning paneme selga valged riided. Kui oleme teadlikud, nagu oli Mooses, võime ka meie mõista, et oma maiste kingade äravõtmine on esimene samm pühal pinnal seismise ning kõrgemaks ja pühalikumaks muutumise teel.

Vennad ja õed, erinevalt Moosesest ei pea me ronima mäe tippu, et leida austust pühade asjade vastu ning viia oma jüngritee sügavamaile vaimsuse ja pühendumuse tasemele. Näiteks võime seda leida, kui püüame kaitsta oma kodust keskkonda maailma mõjude eest. Võime selle saavutada, kui palvetame siiralt ja innukalt Taevase Isa poole Jeesuse Kristuse nimel ning püüame meie Päästjat paremini tundma õppida, uurides hoolikalt pühakirjades ja prohvetite õpetustes sisalduvat Jumala sõna. Lisaks võib selline vaimne muutumine leida aset ka siis, kui püüame austada Issandaga tehtud lepinguid, elades kuulekalt käskude järgi. Need püüdlused võivad meie südamesse tuua vaiksuse ja kindla rahu. Sellistele tegudele keskendumine võib kindlasti aidata muuta meie kodu aupaklikuks vaimseks pelgupaigaks – isiklikuks usupühamuks, kus elab Püha Vaim, nagu oli Moosese kogemus mäel.

Samuti võime kogeda sellist vaimset muutumist, kui osaleme ustavalt Kiriku jumalateenistusel, sealhulgas kui häälestame oma südame Issandaga pühade kirikulaulude laulmise kaudu. Kuid Moosese kombel maistest segajatest eraldumine, eriti meie telefonidest või kõigest, mis ei ole kooskõlas selle püha hetkega, võimaldab meil pöörata kogu tähelepanu sakramendi võtmisele, olles oma mõtete ja südamega keskendunud Päästjale ja Tema lepitushõbrile ning meie enda lepingutele. Sakramendile keskendumine aitab meil kogeda aupaklikku hetke ajal, mil uuendame oma lepinguid Päästjaga, ning see muudab hingamispäeva rõõmuks ja teeb teistsuguseks meie elu.

Lõpuks saame kogeda seda vaimset muutust

change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

oma jüngripõlves, kui teenime regulaarselt Issanda koja mäel – pühas templis – ning püüame elada lepingukindlusega ning seda eriti ajal, mil kogeme maise elu katsumusi.

Oleme abikaasaga aupaklikult kogunud mõningaid püha mäe hetki, kui oleme püüdnud neid põhimõtteid oma elus rakendada – see on tähendusrikkalt muutnud meie jüngripõlve. Ma mäletan seda, justkui oleks see olnud eile, kui jalutasin abikaasa haiglas taastumise ajal surnuaias, enne kui matsime meie teise lapse, kes oli enne-aegselt sündinud ega jäänud elama. Ma mäletan, et palvetasin tulihingeliselt ja aupaklikult Jumala poole ning palusin abi, et selle raske katsumusega hakkama saada. Sel hetkel sain südames selge ja vägeva vaimse kinnituse: kõik saab meie elus korda, kui abikaasaga vastu peame, hoides kinni rõõmust, mis tuleb Jeesuse Kristuse evangeeliumi järgi elamisest. See, mis tollal tundus kui heidutav ja kurb katsumus, muutus pühaks ja aupaklikuks kogemuseks; päiskiviks, mis on aidanud hoida meie usku ja andnud meelerahu Issandaga sõlmitud lepingutes ning Tema lubadustes minu ja minu pere heaks.

Vennad ja õed, austus pühade asjade vastu soodustab tõelist tänulikkust, laiendab tõelist õnne, valmistab meie meele ette ilmutuse saamiseks ning toob meie ellu suuremat rõõmu. See asetab meie jalad pühale pinnasele ning tõstab meie südame Jumala juurde.

Ma tunnistan, et kui me kaasame selle vooruse oma igapäevaellu, suudame suurendada oma alandlikkust, mõista paremini Jumala tahet meie suhtes ning tugevdada meie kindlust Jumalaga sõlmitud lepingute suhtes. Ma tunnistan, et kui võtame omaks selle pühade asjade austuse anni – olgu see Issanda koja mäel, kogudusehoones või oma kodus –, täidab meid hämmastav imetus ja aukartus, kui tunneme oma Taevase Isa ning Jeesuse Kristuse täiuslikku armastust. Ma tunnistan nendest tõdedest aupaklikult meie Päästja ja Lunastaja Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.